

பாடப்பகுதி: 17 — மரபுக்கவிதை (Poetry: Traditional Form)

படிப்பு நோக்கம்

★ தமிழில் கவிதை இலக்கியத்திற்குள்ள பெருஞ் செல்வாக்கைக் கோடிட்டு காட்டுவது

★ தமிழ்க் கவிதை இலக்கிய வகைகள் பலவற்றை அறிமுகப்படுத்துவது

★ கவிதை இலக்கிய வளர்ச்சியை, பல படிநிலைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை உணரச் செய்வது

★ தமிழ்க் கவிதையின் கலைத்தன்மையை, அழகை, சிறப்பைச் சான்றுகள் பலவற்றின் மூலம் விளங்கச் செய்வது

பாடக்கருத்தலகுகள்

17.0 பாட முன்னுரை

17.1 இலக்கியம்

17.1.1 அகப்பாடல்கள் — விளக்கம்

17.1.2 புறப்பாடல்கள் — விளக்கம்

17.2 நீதிக்கவிதைகள் — விளக்கம்

17.2.1 திருக்குறள்

17.2.2 நாலடியார்

17.3 சந்தப்பாக்கள் — விளக்கம்

17.3.1 குற்றாலக்குறவஞ்சி

17.3.2 காவடிச்சிந்து

17.4 பாடத்தொகுப்புரை

17.5 தொடர்ந்து படிப்பதற்குரிய துணை நூல்கள்

17.0 பாடமுன்னுரை

“இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன் வானோர்
விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்.”

(தமிழ்விடுதாது)

என்று கவிஞர்கள் பாராட்டிய சிறப்புடைய தமிழ் பக்திமொழி என்றும் பாராட்டப்படுகின்றது. தமிழ் இலக்கியமோ எண்ணற்ற இலக்கிய வகைகளைத் (Genre) தன்னுள் கொண்டுள்ளது. தமிழ் இலக்கிய வகைகளின் வடிவத்தினை (Form) உற்று நோக்கினால் அது பெரிதும் கவிதை வடிவாகவே இருப்பதைக் காணலாம்.

தான் அனுபவித்த ஓர் உணர்ச்சியை அப்படியே பிறரும் அனுபவிக்கும்படி செய்யத் தூண்டும் மனவெளிபாடே கவிதை.

‘கவிதை’க்கலை பார்த்ததை படம் பிடிக்கும். அறிவியல் அறிஞனுக்குக் காக்கை ஒரு பறவை; கடல் நீர் ஒரு நீர்நிலை; மணல் ஒரு மண் மேடு. ஆனால் உள்ளொளி பெற்ற கவிஞனுக்கோ பறவைகள் கூட உறவினர்கள், உடன்பிறந்தவர்கள்.

“காக்கை குருவி எங்கள்சாதி — நீள்
கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்
நோக்கும் திசையெல்லாம் நாமன்றி வேறில்லை
நோக்க நோக்கக் களியாட்டம்”

இக்கவிதையில் பாரதியார் பறவையிடம் உறவு கொண்டாடி உள்ளம் மகிழ்வதைப் பாருங்கள். அவர் உணர்ந்த உறவு கவிதை மொழி வழி நமக்கும் சொந்தமாகிறதல்லவா?

“வஞ்சியொளிர் விஞ்சுகுளிர் பல்லவம் அனுங்க
செஞ்செவிய கஞ்சநிமிர் சீறடிய ளாகி
அஞ்சொலிள மஞ்சையென அன்னமென மின்னும்
வஞ்சியென நஞ்சமென வஞ்சமகள் வந்தாள்”

என்று, கம்பரின் கவிதை சூர்ப்பணகை உருமாறிவரும் அழகிய தோற்றத்தை அழகு தமிழில் அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. வஞ்சி, நஞ்சம், வஞ்சம், அஞ்சொல் என்று வரும் எதுகை நயம் மிக்க சந்த அமைப்பினாலேயே இக்கவிதை சிறந்து நிற்கிறது. எழுத்துக்கள் இயைந்துவரும் இச்சந்த அமைப்பிற்குத்தான் தொடை இலக்கணம் இன்றியமையாமை நல்கியுள்ளது.

இத்தகைய கவிதைப் பண்பு தமிழுக்கு மிகச் சிறப்பாக — அழுத்தமாக அமைந்துள்ளது. உரைநடை வளர்ச்சி தமிழில் மிகப் பிற்காலத்தது. சங்ககாலம் தொட்டு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை எல்லாத் துறைகளிலும் கவிதையே ஆட்சி செய்து வந்துள்ளது. அவற்றைப் பற்றி ஒரு சிறிதேனும் நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?

ஆசிரியப்பா, வெண்பா, வஞ்சிப்பா, கலிப்பா என்பன தமிழ் இலக்கண பாக்களாகும். தாழிசை, துறை, விருத்தம் போன்றன அப்பாக்களின் இனங்களாகும். இப்பாக்கள், பா இனங்கள் ஆகிய இவற்றில் கூறப்பட்ட இலக்கணத்திற்குட்பட்டுத் திகழும் பாக்கள் மரபுக் கவிதைகள் என்ற வரிசையிலும் அடங்கும். இவ்வாறு தோன்றியவற்றுள் தமிழ்க்கவிதை வகைகளான சங்க இலக்கியம் (தன்னுணர்ச்சிப் பாக்கள்), நீதிப்பாடல்கள், பக்திப் பாசரங்கள், காப்பிய இலக்கியம், சிற்றிலக்கியம், சந்தப்பாக்கள் என்பன பலவும் அடங்கும்.

17.1 சங்க இலக்கியம்

முச்சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த சங்க காலத்தில் தோன்றிய கவிதைகள் சங்கக் கவிதைகள் என்றழைக்கப்பட்டன. சங்கக் காலக் கவிதைகள் சங்கச் சமுதாயத்தை, இயற்கையோடு இயைந்து மக்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. சங்கச் சான்றோர் தம் செய்யுளுக்குப் பொருளாக மக்கள் வாழ்வினை அமைத்த போது அகத்திணை, புறத்திணை என்று வகுக்கலாயினர்.

17.1.1 அகப்பாடல்கள் — விளக்கம்

‘அகம்’ என்பது உள்ளம்; காதல் ஒழுக்கம். அகப்பாடல் உள்ளத்து எழுந்த காதல் உணர்வினைப் புலப்படுத்துவது. காதல் வாழ்வினைச் சித்தரிப்பது; அக இன்பத்தினை எடுத்து இயம்புவது. தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்த பொழுது உணர்ந்த இன்பத்தினைச் சொல்வது. வீட்டு வாழ்வினை வெளிப்படுத்துவது. ஒருவர் அனுபவித்த உள்ளத்து உணர்வினைச் சித்தரிப்பதால் இவை தன்னுணர்ச்சிப் பாக்கள் (Lyric Songs) எனவும் அழைக்கப்படுகின்றன.

அகப்பாட்டுக்கள் அனைத்தும் ஒருவரை முன்னிலைப்படுத்தித் தன் கருத்தை எடுத்துரைப்பனபோல் காணப்படும். கூற்று முறையில் அமைந்திருக்கும். ஆதலால் இப்பாக்கள் நாடக முன்னிலைப்பாக்கள் (Dramatic Monologues) என்றழைக்கப்படுகின்றன.

அகப்பாக்கள் எல்லாம் ஒரு குறிப்பிட்ட காட்சியினைச் சித்தரிக்கும் கவிதையில் ஒருவரது பெயர் குறிப்பிடப்படாது. தலைவன் தலைவி தோழி தாய் என்ற பொதுப் பெயர்களாலேயே சுட்டப்படும். இதனால் இது கூறும் உணர்வுகள் அனுபவங்கள் எல்லாம் மக்கள் அனைவருக்கும் உரியன போல் தோன்றும்படி ஒரு பொதுமையுணர்வினை (Universal experience) நல்கும்.

குறிஞ்சித் திணையில் ஒரு பாடல். ஒரு தலைவி தலைவன் தன் மீது வைத்துள்ள மாறா அன்பினைப் பின்வருமாறு நீள நினைந்து பேசுகிறாள்.

முதலில் தலைவனின் அன்பைப் பெரிது என்று கூற நினைக்கிறாள். இவ்வுலகில் நிலம் தானே பரந்துபட்டது என்று நினைத்தவுடன், தலைவனின் அன்போ நிலத்தை விடப் பெரியது என்கிறாள். பிறகுதான் நினைவிற்கு வருகிறது பரந்தது மட்டுமன்று; அன்பு உயர்ந்ததல்லவா? ஆதலால் வானிலும் உயர்ந்தது என்கிறாள். அப்பொழுதும் அவ்வன்பு நிறை நெஞ்சம் அன்பின் மென்மையால் அமைதியுறாது, அன்பு ஆழமானது என்றெண்ணவே கடலின் ஆழத்தை விட அளத்தற்கரிய ஆழமானது என்கிறாள்.

குறிஞ்சி

“நிலத்தினும் பெரிதே; வானினும் உயர்ந்ததன்று
நீரினும் ஆர் அளவின்றே — சாரற்
கருங் கோல் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே”-

(குறுந். 3)

(தலை மகன் சிறைப்புறமாக, அவன் வரைந்து கொள்வது வேண்டி, தோழி இயற்பழித்தவழி, தலைமகள் இயற்பட மொழிந்தது.)

ஆசிரியர்: தேவகுலத்தார்

மிகச்சிறிய குறிஞ்சிப்பூவைக் கொண்டு, மிகப் பெரிய மலைத்தேனடையைத் தேனீக்கள் உருவாக்குகின்றன. மானிடம் செய்யும் காதலும் பல பரிமாணங்களை உடையதாய் நிகரற்று விளங்குவதை இப்பாடல் விளக்குகிறது.

தலைவன் பிரிந்து சென்று விடுகிறான். கார் காலத்தில் அவன் திரும்பி வந்து விடுவான் என்று தலைவி ஆற்றி இருக்கிறாள். தலைவன் சொன்ன கார் காலமும் வந்தது. ஆனால் தலைவனோ வரவில்லை. தலைவன் இப்பொழுது வந்து விடுவான்; இன்னும் சற்று நேரத்தில் வந்துவிடுவான் என்று எண்ணி எண்ணி எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறாள். ஒரு நாள் மாலை மழையும் பொழிந்திருக்கிறது. ஆதலால் முல்லை மலர்கள் பூத்துக் காட்சியளிக்கின்றன. அதைச் சூடிக்கொள்ள ஆசை. ஆனால் தலைவன் இல்லாது சூடி மகிழ்வுடன் இருக்க மனம் வரவில்லை. தலைவனை நினைத்து வருந்திய மனம், தான் தலைவன் வருகையை எதிர்பார்த்து ஏமாந்து இருப்பதைப் பார்த்துத்தான் இம்முல்லை மலர்கள் நகைக்கின்றனவோ என எண்ணுகிறது. உடனே பொய்க்கோபத்துடன் தோழியைப் பார்த்துக் கூறுகிறாள்.

“இளமை பாரார் வளம் நசைஇச் சென்றோர்
இவனும் வாரார்; எவணரோ?” என
பெயல் புறந்தந்த பூங் கொடி முல்லைத்
தொகுமுகை இலங்கு எயிறு ஆக
நகுமே — தோழி; நறுந்தண் காரே”

(குறுந். 126)

(பருவம் கண்டு அழிந்த தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது)

ஆசிரியர்: ஒக்கூர் மாசாத்தியார்
என்பது அப்பாட்டு

பாரடி! கார்காலம் வந்து விட்டது. ஆனால் தலைவன்
வரவில்லை. நான் இவ்வாறு வருந்தி இருக்க, இம்முல்லைக்கொடி
இன்னும் உன் தலைவன் வரவில்லையா என்று தன் முல்லைப்
பற்களைக் காட்டிச் சிரிக்கின்றது என்று வருந்துகிறாள். இப்பாட்டு
முல்லை நிலச்சூழலையும், முல்லைத்திணைக்குரிய ஆற்றி
இருத்தலையும் சுட்டுகிறது.

தன்மதிப்பீடு: 1

பின்வரும் வினாக்களுக்கு ஓரிரண்டு வரிகளில் விடை எழுதுக.

1. மரபுக்கவிதைகள் என்றால் என்ன?
2. அதன் வகைகள் யாவை?
3. அகக்கவிதை என்றால் என்ன?

17.1.2 புறப்பாடல்கள் — விளக்கம்

போர், வீரம், கொடை, அளி, செங்கோல் கூறும் பாடல்
புறப்பாடலாகும். பெரிதும் நாட்டு வாழ்வினை, வெளியுலக
நடப்பினைக் கூறும் புறப்பாடல்களில் போர் தவிர, அறம்,
பொருள், வீடுபேறு பற்றியும் செய்திகள் விளம்பப்படும்.

போர் ஒழுக்கமானது வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை,
வாகை, காஞ்சி, பாடாண் என்று ஏழு திணைகளாகப்
பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. போர் தொடுக்கும்பொழுது குறிப்பிட்ட
போருக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட பூவைச் சூடிச் செல்வர். அவ்வப்
பூக்களின் பெயர்களால் மேற்குறிப்பிட்ட வெட்சி, வஞ்சி,
உழிஞை, தும்பை என்றும் திணைகள் அழைக்கப்படுகின்றன.
வாகை வெற்றியையும், காஞ்சி நிலையாமையையும், பாடாண்
புகழ்பாடுதலையும் குறித்தன. பிறகு இவை பனிரெண்டு திணைகள்
என வளர்ந்து வகைப்படுத்தப்பட்டன.

அமைப்பு:

ஒவ்வொரு பாடலும் ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சியைச் சொல்லும்.
யார், யார் மீது பாடியது; எந்த இடம்; என்ன காரணம்; அதன்
விளைவு முதலியன வெளிப்படையாகக் கூறப்பட்டிருக்கும்.
பாடப்பட்ட அரசனின் பெயர் பற்றிய குறிப்பும் காணப்படும்.
பெரிதும் ஒவ்வொரு பாடலும், புலவனின் நேரடிக் கூற்றாகக்
காணப்படும்; பாடலுடன் திணை, துறைக் குறிப்பு இடம் பெறும்.
குறிப்பிட்ட வரலாற்று நிகழ்ச்சி போல் ஒவ்வொரு பாடலும் அது
பாடப்பட்ட காலத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை மாறாது
எடுத்துரைக்கும்.

புலவர்கள் — புரவலர்கள் தொடர்பைப் புறநானூற்றுப்
பாடல்கள் நன்கு விளக்குகின்றன. சங்ககாலத்தில் புலவர்களை
அரசர்கள் மதித்துப் போற்றியுள்ளனர். புலவர்கள் மன்னர்களுக்கு
மந்திரிகளாக, தூதுவர்களாக, அறிவுறுத்தும் அறிஞர்களாக,

தகைசால் நண்பர்களார்க விளங்கியுள்ளனர். மன்னர்களும் புலவர்களும் தம்மைப் பாடுவதைப் பெருமையாகக் கருதினர். பல பாட்டுக்கள் உலக நிலையாமையை எடுத்து உரைக்கின்றன; மறத்திலும் அறம் கடைப்பிடிக்கும் பாங்கினைக் கூறுகின்றன. இங்ஙனம் புறப்பாடல்கள் எண்ணற்ற செய்திகளை எடுத்தியம்புகின்றன. அவற்றில் ஒரு சில இங்கு காண்போம்.

ஓளவையுண்ட நெல்லிக்கனியும் அவர் வாழ்த்தும்:

அதியமான் குறுநில மன்னன். போரில் வெற்றிகள் பல பெற்றவன். இவனுடைய நட்புக்குப் பாத்திரமான ஓளவையார் சிறந்த பெண்பாற் புலவர். அதியமானிடம் பற்றும் பாசமும் கொண்டவர். அதியமானுக்கு ஒருநாள் கிடைத்தற்கரிய நெல்லிக்கனி ஒன்று கிடைத்தது. அதை உண்டவர் நெடுநாள் வாழ்வார் என்று அவன் அறிவான். ஆனால் அதைத் தான் உண்ணாது, ஓளவையாரிடம் கொண்ட நட்பின் மிகுதியால், அக்கனியை ஓளவையாருக்கு அளித்தான். பிறகு அக்கனியின் அருமை ஓளவைக்குத் தெரிய வந்தது. உடனே நெஞ்சம் நிறைய வாழ்த்தி ஓளவையார் ஒரு பாட்டும் பாடினார்.

“வலம்படு வாய்வாள் ஏந்தி, ஒன்னார்
களம்படக் கடந்த கழல்தொடித் தடக்கை
ஆர்கலி நறவின், அதியர் கோமான்
போர்அடு திருவின் பெர்லந்தார் அஞ்சி!
பால்புரை பிறைநுதல் பொலிந்த சென்னி
நீல மணிமிடற்று ஒருவன் போல
மன்னுக பெரும நீயே! தொன்னிலைப்
பெருமலை விடரகத்து அருமிசைக் கொண்ட
சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது
ஆதல் நின்னகத்து அடக்கிச்
சாதல் நீங்க, எமக்கு ஈத்தனையே.”

(புறம். 91)

“மலைச்சரிவிலே கடுமுயற்சியுடன் பெற்ற நெல்லியின் கனியிது. அதனைப் பெறுதற்கு அரிது என்றும் கருதாது, அதனால் விளையும் பேற்றினையும் கூறாது நின்னுள்ளத்திலேயே அடக்கிக் கொண்டு, எம் சாதல் ஒழிய எமக்கு அளித்தனையே! நீ, பிறையணிந்த நீலமணி மிடற்று இறைவனைப்போல் நிலைபெற்று வாழ்வாயாக!” என்று வாழ்த்துகின்றார். நெல்லிக்கனி உண்ட ஓளவையார் நெடுநாள் வாழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால் இவ்வாழ்த்துப் பாடலால், வாழ்ந்த காலத்தையும் விஞ்சி அஞ்சியின் புகழ் நிலைபெற்றுவிட்டது என்னவோ உண்மை!

கோப்பெருஞ்சோழன் பிசிராந்தையார் நட்பு:

புறப்பாடலில் கோப்பெருஞ்சோழன் என்ற அரசனும் பிசிராந்தையார் என்ற புலவரும் கொண்டிருந்த நட்பு சிறப்பாகப் பேசப்படுகிறது. இவர்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நேரில் பாராது செவியளவில் கேள்விப்பட்டு உள்ளார்ந்த நட்புக் கொண்டவர்கள்.

மானம் கருதியும், புறப்புண் நாணியும், துறவுபூண்டும் இதுபோன்ற பல காரணங்களால் அன்று வடக்கிருப்பர். வடக்கிருத்தலாவது, ஊர்ப்புறத்தே தனியிடம் கண்டு, அறமுறைக்கும் சான்றோர் புடைதூழப் புல்லைப் பரப்பி, அதன் மீதிருந்து உண்ணா நோன்பு மேற்கொண்டு, அறம் கூறும் தவம்செய்து உயிர்விடுதலாகும்.

தன் மக்கள் செயலால் மானம் பொறாத கோப்பெருஞ்சோழன் துறவுபுண்டு உயிர் துறந்து புகழ்நிறுவக் கருதி வடக்கிருந்தான். தான் வடக்கிருத்தலைக் கேட்டவுடன் பிசிராந்தையார் அங்கு வருவார்; இருவரும் சந்தித்து உரையாடலாம் எனச் சோழன் எண்ணினான். சந்திக்காமலே பல ஆண்டுகளாக உள்ளம் கலந்து உறவாடி வருபவர்கள் அவர்கள். எனவே சோழன் தன் உடனிருந்தவர்களிடம், “அவர் என் உள்ளம் கலந்தவர்; அவர்தம் பெயரையும் மறந்து என் பெயரையே தம் பெயராகச் ‘சோழன்’ என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பேரன்பு கொண்டவர். ஆதலால் எங்கள் நட்பில் ஐயம் கொள்ளாது, அவருக்கும் என் அருகில், என்னுடன் வடக்கிருக்க இடம் ஒதுக்கி வையுங்கள்”, என்கிறான். தான் சாகும்நேரத்தில், தன் ஆருயிர் நண்பர் தன்னைத் தேடிவந்து சேர்வார் என்ற நம்பிக்கையில் சோழன் இவ்வாறு கூறுகின்றான்.

“கேட்டல் மாத்திரை அல்லது, யாவதும்
காண்டல் இல்லாது யாண்டுபல கழிய
வழுவின்று பழகிய கிழமையர் ஆயினும்
அரிதே, தோன்றல்! அதற்பட ஒழுகல் என்று
ஐயம் கொள்ளன்மீன். ஆரறிவாரீர்!
இகழ்விலன்; இனியன், யாத்த நண்பினன்
புகழ்கெட வருஉம் பொய் வேண்டலனே;
தன்பெயர் கிளக்கும் காலை, என் பெயர்
பேதைச் சோழன் என்னும், சிறந்த
காதற் கிழமையும் உடையவன், அதன் தலை
இன்னதோர் காலை நிலல்லன்;
இன்னே வருகுவன்; ஒழிக்க, அவற்கு இடமே!”

குறிப்பு: வடக்கிருந்த சோழன் பிசிராந்தையாருக்கும் தன்னருகே இடம் ஒழிக்க என்று கூறிய செய்யுள் இது.

“கேட்ட அளவே அல்லாமல் கண்டுபழகிய நட்புரிமையுடையவர் அல்லர் என ஐயப்படாதீர்கள்! ஒட்டிய நண்பினனாகிய பிசிராந்தையார் காதற்கேண்மை உடையவர். நிச்சயம் வருவர்; அவருக்கு இடம் ஒதுக்கி வைத்தீடுக!” என்பது கருத்து.

முன்னர் உள்ள பாடலில் நட்பிற்காக அரிய பொருளைக் கொடுத்தான் ஓர் அரசன். இப்பாடலில் நட்பின்பொருட்டு ஒரு புலவன் தன் உயிரினையே கொடுக்க முன்வந்த செய்தியை அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு புரவலரும் புலவரும் கொண்ட கெழுதகை நட்பு போற்றற்குரியதாகப் புறப்பாடல்களில் திகழ்கிறது.

“Two things greater than all things are
one is love; and other is War”

என்று கிரேக்கப் பெருங்கவிஞர் ஹோமர் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் (Classical Literature) குறித்துச் சொல்லியுள்ளார். இக்கூற்று, தமிழ்ச் சங்க இலக்கியத்திற்கு மிகவும் பொருந்திவருகிறது.

தன்மதிப்பீடு: 2

அ. பொருத்திக்காட்டுக

1. போர், வீரம் பற்றிய நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும் பாடல்	கோப்பெருஞ்சோழன்
புறப்பாடல்
திணை வகை.
2. வெட்சி, வாகை	
3. வடக்கிருந்து உயிர்நீத்த மன்னன்	

ஆ. பின்வரும் வினாக்களுக்குச் சிறுகுறிப்பு வரைக.

1. புறம் சார்ந்த ஏழு திணைகளைக் குறிப்பிடுக?
2. பெரும்பாலான புறப்பாடல்கள் யர்ருடைய கூற்றாகக் காணப்படும்?
3. வடக்கிருத்தல் என்றால் என்ன?
4. கோப்பெருஞ்சோழனின் உயிர் நண்பர் யார்? அவர் சிறப்பு யாது?

17.2 நீதிக் கவிதைகள் — விளக்கம்

தொடக்க காலத்தில் காதல், வீரம் முதலிய உணர்ச்சிகளையும், இன்பத்தையும் பாடுவதில் ஈடுபட்டிருந்த புலவர்களின் உள்ளம் அதற்கடுத்த காலப்பகுதியில் நீதிகளைப் பாடும் நிலைக்கு மாறியது. எனவே தமிழ் இலக்கியத்தில் சங்க காலத்தை அடுத்த காலம் நீதிநூற்காலம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

நீதி நூற்காலத்தில் தோன்றிய நூல்கள் பல பதினென்கீழ்க்கணக்கு என்ற பிரிவில் அடங்கியுள்ளன. இப்பதினெட்டில் அகநூல்கள் ஆறு; புறம் பற்றியது ஒன்று; நீதிநூல்கள் பதினொன்று.

நீதிநூல்கள்

1. நாலடியார்	- சைவ முனிவர்கள்-
2. நான்மணிக்கடிகை	- நாகனார்
3. இன்னாநாற்பது	- சுபிலர்
4. இனியவை நாற்பது	- மதுரைத் தமிழாசிரியர்
மகனார் பூதஞ்சேந்தனார்
5. திரிகடுகம்	- நல்லாதனார்
6. ஏலாதி	- கணிமேதாவியார்
7. முதுமொழிக்காஞ்சி	- மதுரைக்கூடலூர்கிழார்
8. முப்பால் (திருக்குறள்)	- திருவள்ளுவர்
9. ஆசாரக்கோவை	- பெருவாயின் முள்ளியார்
10. பழமொழி	- முந்துறையரையனார்
11. சிறுபஞ்சமூலம்	- காரியாசான்.

இந்நீதி நூல்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி அமைப்புடையன. இவற்றுள் தலையாயது திருக்குறளாகும். இடைக்காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் இவற்றைப் பின்பற்றிப் பல நீதிநூல்கள் தோன்றின.

17.2.1 திருக்குறள்

திருக்குறள் அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்னும் முப்பெரும் பிரிவுகளையும், 133 அதிகாரங்களையும் உடையது. அதிகாரத்திற்குப் பத்துப் பத்துப் பாக்களாக மொத்தம் 1330 குறட்பாக்களைக் கொண்டது.

கடவுள் வாழ்த்து, வான்சிறப்பு, நீத்தார்பெருமை, அறன் வலியுறுத்தல் என்ற நான்கு அதிகாரங்களும் இந்நூலுக்குப் பாயிரங்களாக விளங்குகின்றன. அறத்துப்பால் இல்லறவியல், துறவறவியல், ஊழியல் என்று மூன்று இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது; 38 அதிகாரங்களைக் கொண்டது.

பொருட்பால் அரசியல், அமைச்சியல், அரணியல், கூழியல், படையியல், நட்பியல், குடியியல் என 7 இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. 70 அதிகாரங்களைக் கொண்டது.

காமத்துப்பால் களவியல், கற்பியல் என்ற இரண்டு பிரிவுகளாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. பண்டைத் தமிழரின் காதல் வாழ்வு கற்பனை நயமும், கலைநுட்பமும் திகழ அழகாக 25 அதிகாரங்களில் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

திருக்குறள் மேலை, கீழை நாட்டைச் சார்ந்த 40-க்கும் மேற்பட்ட மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இலத்தீன் மொழியில் வீரமாமுனிவரும் ஜெர்மன் மொழியில் டாக்டர் கிராஸ் என்பவரும், ஆங்கிலத்தில் போப் ஐயரும் திருக்குறளை மொழிபெயர்த்துள்ளனர். தமிழில் இந்நூலுக்கு முன்னதாகப் பதின்மர் உரையெழுதி உள்ளனர். இவற்றுள் பரிமேலழகருரை சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது.

வள்ளுவர் அறக்கருத்துக்களைச் சொல்லும்பொழுதே, அதைக் கற்பவர் ஏற்கும்படியும் பதியும்படியும் அதேநேரம் எளிமையாகவும் அழுத்தமுடனும் எடுத்துரைக்கிறார்.

கல்வி

‘கல்வி’ என்ற அதிகாரத்தில் வள்ளுவர், கல்வி குறித்துக் கூறும் கருத்துக்களைக் காண்போம்.

“கற்கக் கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக.”

அதாவது, ஒருவன் கற்க வேண்டும். அதை எப்படிக் கற்க வேண்டும்? குற்றமற ஐயம் திரிபின்றிக் கற்கவேண்டும். இப்படிக் கற்றால் மட்டும் போதாது; அதனுடைய பயனாகக் கற்றபடி நிற்கவேண்டும்; அதாவது கற்ற கல்வியின்படி வாழ்க்கையிலும் நடக்க வேண்டும் என்கிறார். இவ்வாறு முதல் குறளிலேயே கல்வியை எப்படிக் கற்க வேண்டும்; எப்படி நடக்க வேண்டும் என்று பொதுவாகக் கூறிவிட்டுப் பின்னர் வரும் குறள்களில் அதன் சிறப்பு, புகழ், கற்றதனால் ஏற்படும் பயன், கற்றவர் தன்மை முதலியவற்றை வரிசைப்படுத்தித் திறம்பட உரைக்கிறார்.-

“எண்ணென்ப ஏனை யெழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு.”

என்றும்,

“கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையவர் கல்லா தவர்.”

என்றும் கூறுகிறார். கல்வியில்லாதார்க்குக் கண்களிருந்தாலும் அவை பயனின்றிக் குழிகளாக இருத்தலால், அவற்றைப் புண்கள் என்கிறார்.

யாருடன் பேசினாலும் அவர் மனம் உவக்குமாறு மகிழ்வுடன் பேச வேண்டும்; பழக வேண்டும். அதுமட்டுமன்று; அவ்வாறு பழகியர் மீண்டும் மீண்டும் நாம் அவருடன் எப்பொழுது பேசுவோம் என்று நீள நினையும்படி அறிவுத்திறம்பட மகிழ்வுடன் அளாவுதல் வேண்டும்.

“உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளம் பிரிதல்
அனைத்தே புலவர் தொழில்”

என்கிறார். இதுமட்டும் போதாது. செல்வர் முன் ஏழை எப்படிப் பணிவுடன் உடல்நெளிய நிற்கிறானோ அதுபோல கற்பவரும் தம் ஆசிரியர் முன் மிகவும் பணிவுடன் நின்று, அறிவகந்தை இன்றிக் கற்க வேண்டும்; இப்படிக் கற்பவரே கற்றவராவார். பணிவாகிய நிலைக்கு நாணிக் கல்லாதவர் என்றும் இழிந்தவர் ஆவார்.

“உடையார்முன் இல்லார்போல் ஏக்கற்றும் கற்றார்
கடையரே கல்லா தவர்.”

மணலின்கண் தோண்டும் அளவிற்கேற்ப நீர் ஊறும். அதுபோல கற்கும் அளவிற்கேற்பத்தான் அறிவு பெருகும்.

“தொட்டனைத் திறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றலை து உ ம் தறிவு”

அறிவு வளர என்றென்றும் கற்றுக்கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறார்.

“யாதானும் நாடாமால் ஊராமால் என்னொருவன் சாந்துணையும் கல்லாத வாறு.”

என்ற குறளில் கற்றவனுக்குத் தன் நாடும் தன் ஊரும் மட்டுமின்றி, எந்த ஊரும் எந்த நாடும் சொந்தமாகும் என்கிறார். இத்தகு திறத்தினை நல்குங் கல்வியை ஒருவன் கற்காமல் இருந்து என்ன பயன் என்பது அவர் வினா. கல்வியின் பெருமையையும் பயனையும் கண்டு,

“ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவற்கு எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து.”

என்கிறார். ஏழு பிறவியிலும் பயன்தரும் கல்வியை ஒருவன் மறவாது கற்க வேண்டும் என்று இக்குறளின்வழி அவர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

“தாமின்புறுவது உலகுஇன் புறக்கண்டு காமுறுவர் கற்றறிந்தார்.”

கல்வி கற்பவரையும் இன்புறுத்தி, அதனால் அவரைச் சுற்றி இருக்கும் உலகத்தையும் இன்புறுத்தும் பாங்குடையது என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

மேற்குறிப்பிட்ட கருத்துக்களுக்கெல்லாம் முத்தாய்ப்பு வைப்பதுபோல, ஒருவனுக்குப் பொன்னும், மணியும், பணமும் மட்டும் சிறந்த செல்வமல்ல; இவையெல்லாம் அழிந்துபடும். ஆனால் அழிக்க முடியாத செல்வம் கல்விச் செல்வமேயாகும் என்பதை

“கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு மாடல்ல மற்ற யவை”

என்ற குறளில் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

இவ்வாறு கல்வி என்றால் என்ன? கல்வி நமக்குக் கண் போன்றது. கண் போன்ற கல்வியை அதன் சிறப்புணர்ந்து தெளிவாகக் கற்கவேண்டும்; கற்றால் மட்டும் போதாது, அதன்படி நடக்கவும் வேண்டும். கல்வியை மேன்மேலும் ஆர்வத்துடன் விரும்பிக் கற்றால்தான் அறிவு வளரும். இத்தகு கல்வியினால் பிறப்புத்தோறும் சிறப்படைவதுடன் சென்ற இடமெல்லாம் சீர் பெருகும். சிறப்புடைக் கல்வியை ஆசான் முன் அடக்கத்துடன் ஆணவமின்றிக் கற்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் பயன்நல்கும். உலகிலுள்ள செல்வங்கள் அனைத்தும் அழியக் கூடியவை. ஆனால் கற்ற கல்வியானது என்றென்றும் அழியாததன்மை உடையது என்று கல்வியின் தன்மையை அழகுற வரிசைப்படுத்தி மனங்கொள்ளுமாறு திருக்குறள் எடுத்துரைக்கிறது.

17.2.2 நாலடியார்

திருக்குறளுக்கு அடுத்து நீதி நூல்களுள் நாலடியார் குறிப்பிடத்தக்கது.

“ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி”

என்ற பழமொழியில் ‘நாலு’ என்று நாலடியாரையும் ‘இரண்டு’ என்று திருக்குறளையும் ஒப்பவைத்துப் பேசுவதைக் காணலாம்.

இதற்குப் ‘பதுமனார்’ உரையெழுதி உள்ளார். இந்நாலும் திருக்குறள் போல அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்ற மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டு திகழ்கிறது. ஜி.யு. போப் இதை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

நிலையாமை முதலியவற்றை அழகிய சொல்லோவியங்களால் இலக்கியச் சுவையுடன் எடுத்துணர்த்தும் பாங்கு இந்நூலின் சிறப்புத் தன்மையாகும். நிலையாமையை வற்புறுத்தும் ஒரு பாட்டு.

“அறுசுவை யுண்டி யமர்ந்தில்லாள் ஊட்ட
மறுசுவை நீக்கியுண் டாரும் — வறியராய்ச்
சென்றிரப்பர் ஓரிடத்துக் கூழெனில் செல்வமொன்று
உண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று.”

(நாலடி - 1)

என்பது அப்பாடலாகும். அதாவது அறுசுவையுடன் கூடிய உணவை இல்லாள் உடனமர்ந்து ஊட்டுகிறாள்; கணவனோ போதும் போதும் என்று தடுக்கின்றான். அவளோ இன்னும் இன்னும் என்று சொல்லிப் பரிவோடு உண்ணச் செய்கிறாள். இவ்வாறு வாழ்ந்த செல்வரும் பிறிதொரு காலத்தில், ஏழைகளாய் மாறி, ஓரிடத்திற்குத் தேடிச் சென்று கூழ் கிடைத்தாலே போதுமென்று இரந்துண்ண நேரலாம். ஆதலால் செல்வம் ஒரு நிலையான பொருளாகக் கருதத் தக்கதாகாது என்று இப்பாடல் நிலையாமையை மிகத்தெளிவாக எடுத்தியம்புகிறது.

தன்மதிப்பீடு: 3

1. நீதிக் கவிதைகள் என்றால் என்ன?
2. பதினென்கீழ்க்கணக்கில் நீதிநூல்கள் எத்தனை உள?
3. திருக்குறள் எத்தனை பெரும்பிரிவுகளாகக் கொண்டது? அதில் எத்தனை அதிகாரங்கள் உள்ளன?

17.3 சந்தப் பாக்கள் - விளக்கம்

தமிழிலுள்ள கவிதை இலக்கிய வகைகள் எண்ணற்றன. தமிழ் ஒரு செய்யுள் மொழியாகவே வளர்ந்துவிட்டது. இன்றுதான் அதனை உரைநடை மொழியாக வளர்க்க மிகவும் முயல்கின்றோம். கவிதை வகைகளுள் சந்த இசைப்பாடல்கள் குறிப்பிடற்பாலன. வரிப்பாடல், பரிப்பாடல், கலிப்பாடல் எல்லாம் இசை இனிமை மிக்க சந்தப் பாடல்களின் முன்னோடிகளாகும். அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழ் இச் சந்த வடிவத்தில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நிலையைக் காட்டுகிறது. பிற்காலத்தில் பள்ளு, குறம், குறவஞ்சி, சிந்துப் பாடல்களில் இச் சந்த இசை துள்ளி விளையாடியது. இவற்றுக்கு ஓரிரு சான்றுகளேனும் கண்டால்தான் தமிழ்க்கவிதையின் சிறப்பியல்பை ஓரளவேனும் உணர்தல் கூடும்.

17.3.1 குற்றாலக் குறவஞ்சி

முதற்கண் திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சியிலிருந்து ஒரு பாடலைப் பார்க்கலாம். குற்றாலநாதர் மீது காதல் கொண்டு, அவரை அடையத் துடிக்கும் தலைவியிடம் குறமகள் ஒருத்திவந்து குறி கூறுவதாகப் புணையும் இதில், இசையும் மெய்ப்பாடும் இணைந்த பாடல்கள் மிகுதி. அதனால் இதை இசை நாட்டியமாக இன்றும் ஆடிப்பாடுகின்றனர்.

குறத்தி குறி கூறுவதற்கு முன்னால் வசந்தவல்லியிடம் தன் மலைநாட்டு வளங்களை விவரிக்கின்றாள். “உன் சொந்தமலை எந்த மலை? அந்த மலை வளம் சொல்” என்று வசந்தவல்லி கேட்டதற்கு, விடையாக வருகிறது பாடல்:

வானரங்கள் கனிகொடுத்து மந்தியொடு கொஞ்சம்
மந்தி சிந்து கனிகளுக்கு வான்கவிகள் கெஞ்சும்
கானவர்கள் விழிஎறிந்து, வானவரை அழைப்பர்
கவனசித்தர் வந்துவந்து காயசித்தி விளைப்பார்
தேனருவித் திரைஎழும்பி வானின்வழி ஒழுகும்
செங்கதிரோன் பரிக்காலும் தேர்க்காலும் வழுகும்

கூனல்இளம் பிறைமுடித்த வேணிஅலங் காரர்
 குற்றாலத் திரிகூட மலைஎங்கள் மலையே
 முழங்குதிரைப் புனலருவி கழங்கென முத்தாடும்
 முற்றமெங்கும் பரந்துபெண்கள் சிற்றிலைக் கொண்டோடும்
 கிழங்குகிள்ளித் தேனெடுத்து வளம்பாடி நடிப்போம்
 கிம்புரியின் கொம்பொடித்து வெம்புதிணை இடிப்போம்
 செழுங்குரங்கு தேமாவின் பழங்களைப் பந்தடிக்கும்
 தேனலர் செண்பக வாசம்வானுலகில் வெடிக்கும்
 வழங்குகொடை மகராசர் குறும்பலவின் ஈசர்
 வளம்பெருகும் திரிகூட மலைஎங்கள் மலையே.

இப்பாடலில் இயற்கைப் புனைவு உயர்ந்து காணப்படுகிறது. குற்றாலத்துக்குப் போனவர்களே குரங்கின் மகிமையை அறிவார். எடுத்தவுடன் மந்தியுடன் கொஞ்சம் வானரத்தைக் காட்டுவதால் நாம் குற்றாலத்துக்கே போய்விடுகிறோம். எவ்வளவு உயரமான மலை... அதனால் கானவர்கள் விழியை வீசி வானவர்களைக் கீழே வருமாறு அழைக்கிறார்களாம். சித்தர் கூட்டம் வருதல், தேனருவி இசைபாடுதல் எல்லாம் அழகுதான். கதிரவனின் தேரும் குதிரையும் வழக்குகிறதாம் - ஆம் சூரியவெப்பம் குறைவதை யல்லவா இது நயப்படுத்திக் கூறுகிறது! வேணியாகிய சடையையுடைய குற்றாலநாதரின் தோற்றமும் மலையின் தோற்றமும் ஒன்றுபோலவே உள்ளன! அடுத்த பாடல் மலைக்குற மக்களின் வாழ்வைப் படம் பிடிக்கிறது. யானைக் கொம்பால் திணை இடிப்பவர்கள் சாதாரணமா? அவர்கள் வசிக்கும் இடமும் சிறப்பு; அவர்கள் வாழ்வோ மிகுந்த சிறப்பு எனுமாறு பாடல் அமைந்துள்ளது. இயைபுத்தொடை என்பது இறுதி அசை, சீர், சொல் முதலியன அடி எதுகை நயம்பட இணைந்து வருவதாகும்.

கொஞ்சம் கெஞ்சும், அழைப்பார் விளைப்பார், நடிப்போம் இடிப்போம், ஒழுகும் வழுகும் என்று இவ்வாறே சொல்லிப் பாருங்கள். இத்தகைய பாடல்களைப் படிக்கப் படிக்க, எதுகை மோனை நயமும் இயைபுத்தொடை அழகும் உங்களுக்கும் கைவந்த கலையாகும்.

17.3.2 காவடிச் சிந்து

அண்ணாமலை ரெட்டியார் கழுகுமலையில் அமர்ந்துள்ள அருள்மிகு சுப்பிரமணிய சுவாமி பேரில் பாடிய காவடிச்சிந்து, பலமுறை படித்தோமானால் ருவித இசைச்சந்தத்தை நமக்குப் பழக்கமாக்கிவிடும். பாரதியார் இக்காவடிச்சிந்தைத் தம் இளமையில் பாடிப்பாடி மகிழ்ந்தார் என்பார்கள்.

மலைக்குறவள்ளி மீது காதல் கொண்ட மாமயில் முருகன், அவள்பால் சென்று தன் வருத்தம் சாற்றுவதாக ஒரு பாடல் வருகிறது. அதில் வரும் மோனை எதுகை நயத்தைக் கவனியுங்கள்.

வன்னத்திணைமாவைத் தெள்ளியே உண்ணும்
 வாழ்க்கைக் குறக்குல வள்ளியே உயிர்
 வாங்கப் பிறந்திட்ட கள்ளியே இரு
 வடமேருவை நிகராகிய புயமீதணி பலமாமணி
 மாலை படரெனத் துள்ளியே விழ
 வான்மதி வீசுந்தீ அள்ளியே

'வ' என்ற எழுத்தில் தொடங்கி, அடிதோறும் வருகிற மோனையும், தெள்ளி வள்ளி என இவ்வாறு வரும் எதுகையும் நம் உள்ளத்தைக் கவரும் உத்திகளாகும். பாடலை மறுமுறை படித்துப் பாருங்கள். அடுத்துவரும் பகுதிகளையும் படித்துப் பாருங்கள். உங்களுக்கு அண்ணாமலை ரெட்டியாரின் காவடிச் சிந்து அத்தனையும் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் தோன்றும்.

கண்ணத்திற்குயிற் சத்தமே கேட்கக்
கன்றதுபார் என்றன் சித்தமே மயக்
கம்செய்யுதே ஆசைப் பித்தமே உடல்
கனலேறிய மெழுகாயின தினியாகிலும் அடிபாதகி
கட்டாயம் நீ ஒரு முத்தமே தந்தால்
கைதொழுவேன் உனை நித்தமே!

வாடியிருப்பது வஞ்சமோ பொல்லா
வன்கருங்கல்லோஉன் நெஞ்சமோ கொண்ட
மையல் பைத்தியம் கொஞ்சமோ சிலை
மதனாகம முதுகாவிய மதிலேமொழி சுகமாகிய
மார்க்கமுனக்கென்ன நஞ்சமோ ஒரு
வார்த்தையுரைக்கவும் பஞ்சமோ?

தேடக்கிடையாத சொர்ணமே உயிர்ச்
சித்திரமே மட அன்னமே அரோ
சிக்குதுபால்தயிர் அன்னமே பொரு

சிலை வேள் களை கொலை வேலென விரிமார்பினில்
நடுவேதொளை

செய்வது கண்டிலை இன்னமே என்ன
செய்தேனோ நான் பழி முன்னமே.

இப்பாடலுக்கு இராகம் பைரவி என்றும் தாளம் ரூபகம் என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. எதுகைகள் சிறிதும் கடினமின்றி, எளிதாக வந்து விழும் அழகைப் பாருங்கள். பாடலின் கட்டமைப்பும், கருத்துப் பொலிவும் இணைந்து கைகோத்து நடம் புரிகின்றன. இசையோடு பாடிப் பரவசமடைய வேண்டிய பாடல்கள் இவை.

பரணி இலக்கிய வகையில் இத்தகைய சந்த அமைப்புடன் தாழிசைப் பாடல்கள் விளங்கும். கீர்த்தனை நாடகங்கள் பலவற்றிற்கு இச் சந்த அமைப்புள்ள பாடல்களே முதுகெலும்பாகும். வள்ளலார் இத்தகு பாடல்களையும் பாடி தமிழ் வளம் சேர்த்தார். பாரதியார், பாரதிதாசன் வரை இச் சந்த இனிமையைக் காணலாம். இன்றைய கவிஞர்களில் முடியரசனிடம் இச் சந்த இனிமையைக் கண்டு மகிழலாம். மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள் பற்றிய அடுத்த பாடத்தில் அவருடைய பாடலையும் மற்றும் பாரதியார், பாரதிதாசன், நாமக்கல் கவிஞர் போல்வாரின் பாடல்களையும் படித்துப் பாருங்கள். தமிழ்க் கவிதையின் இனிமை அப்போது புலனாகும்!

தன்மதிப்பீடு: 4

1. தமிழில் சந்தப் பாக்கள் எவை எவை?
2. குறவஞ்சி நாட்டிய நாடகமாக நடிக்கப்படுவதேன்?
3. இயைபுத் தொடையை விளக்கி ஒரு சான்று தருக.

17.4 பாடத்தொகுப்புரை

தமிழ் கவிதை மொழியாக வளர்ந்தமைந்தது. சங்கக் கவிதை முதல் சந்தக் கவிதை வரை, தமிழில் தோன்றிய கவிதை வகைகளும் வடிவங்களும் மிகப் பலவாகும். அவற்றுள் சிறப்பாகக் குறிக்கத் தக்கனவற்றை இப்பாடத்தில் பார்த்தோம். கவிதைகளின் கலை வெளிப்பாடு, மனித நேயம், அறநெஞ்சம் யாவும் சில சான்றுகளால் அறிந்து கொண்டோம். எதனையும் செறிவான நடையில் அழகாகச் சொல்வது தமிழ்க் கவிதையின் பண்பாகும். மரபைப் போற்றுவது தமிழ்க் கவிதையின் உயிர்ப்பாகத் திகழ்கிறது. இந்தியக் கவிதை இலக்கிய வரிசையில் தமிழ்க் கவிதைக்கு ஒரு சிறப்பான இடமிருப்பது இதனால் புலனாகியது.

17.5 தொடர்ந்து படிப்பதற்குரிய துணை நூல்கள்

1. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, மு. வரதராசன், சாகித்திய அக்காடெமி, புதுதில்லி, 1983 (ஐந். ப.).
2. புதிய நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, தமிழண்ணல், மீனாட்சி புத்தக நிலையம் (வி.உ), மதுரை, 1985 (ஐந். ப.).
3. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ம.து.ச. விமலானந்தம், சி. நாகையா செட்டி அன் கம்பெனி, சென்னை, 1987 (மு.ப.).
4. பக்தி இலக்கியம், ப. அருணாசலம், பாரி புத்தகப் பண்ணை, சென்னை, 1973- (மு.ப.).
5. தமிழ்க்காதல், வ.சுப. மாணிக்கம், பாரிநிலையம், சென்னை, 1962 (மு.ப.).
6. திருக்குறள், கழகப் பதிப்பு, சென்னை.
7. திருப்பாவை, கழகப்பதிப்பு, சென்னை.
8. திருவெம்பாவை, கழகப் பதிப்பு, சென்னை.

தன்மதிப்பீடு: விடைகள்

1.

1. தமிழில் உள்ள பா, பாவினம், வகைகளுக்குட்பட்டும் வாய்மொழி மரபுகட்குட்பட்டும் தொன்றுதொட்டு வழங்கிவருவன மரபுக்கவிதைகள் எனப்படும்.
2. சங்கத்திணைப்பாடல், நீதிப்பாடல், பக்திப்பாசரம் காப்பியம், சிற்றிலக்கியம், சந்தப்பாக்கள் யாவும் மரபுக்கவிதை வகைகளாகும்.
3. உள்ளத்துள் எழுந்த காதல் உணர்வினைப் புலப்படுத்துவது; காதல் இன்பத்தை நுகர்வது; வீட்டு வாழ்வை வெளிப்படுத்துவது 'அகம்' ஆகும்.

2. அ.

1. புறப்பாடல் 2. திணைவகை 3. கோப்பெருஞ்சோழன்.

ஆ.

1. வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்.
2. புலவர்களுடைய நேரடிக் கூற்றாகக் காணப்படும்.
3. மானத்திற்குக் கேடுவந்த காலத்தில், உணவுண்ணாது வடக்கு நோக்கியிருந்து உயிர்விடுவது வடக்கிருத்தலாகும். ஊர்ப்புறத்தே தனியிடம் கண்டு அறமுறைக்கும் சான்றோர் சூழ, புல்லைப்பரப்பி, அதன் மீதிருந்து, உண்ணா நோன்பு மேற்கொண்டு, அறம் கூறும் தவம் செய்து உயிர்விடுதலே அன்றிருந்த ஒரு வழக்கமெனலாம்.
4. பிசிராந்தையார்; காணாமலே கோப்பெருஞ்சோழனிடம் நட்புக்கொண்டு 'நும்பெயர் யாதெனக்' கேட்டவழி, 'சோழன்பெயரையே' தம்பெயராகக் கூறி வாழ்ந்த கெழுதகை நண்பர்.

3.

1. உலக மக்கள் நல்வாழ்வின் பொருட்டு, மனிதப் பண்புகளையும்; அறம் பொருள் இன்பங்களையும் எடுத்துரைப்பன நீதி இலக்கியம் எனப்படும். மக்கள் இங்ஙனம் ஒழுக்கவேண்டும் என இவை வழிகாட்டின; வேண்டாவற்றை விலக்குமாறு அறிவுரை கூறின.
2. பதினெண் கீழ்க்கணக்கில் நீதிநூல்கள் பதினொன்று.

3. திருக்குறள் அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என மூன்று பெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டது; 133 அதிகாரங்கள் அதில் உள்ளன.

4.

1. வரிப்பாடல், பரிப்பாடல், கலிப்பாடல், திருப்புக்ழம், பள்ளு, சிந்து, கீர்த்தனை எனத்தமிழில் சந்தப்பாக்கள் பலவகைப்படும்.
2. குறவஞ்சியில் இசையும், மெய்ப்பாடும் இணைந்த பாடல்கள் மிகுதி: உரையாடலும் நாடகப்பாங்கும் உள்ளன.
3. இயைபுத் தொடையில் இறுதி இயைபுத்தொடை பாடல்களுக்கு அழகூட்டும்; இசைவண்ணத்தை மிகுவிக்கும். வானரங்கள் கனிகொடுத்து மந்தியொடு கொஞ்சம் மந்தி சிந்து கனிகளுக்கு வான்கவிகள் கொஞ்சம் இதுவே இயைபுத்தொடையாகும். அழைப்பார், விளைப்பார்; ஒழுகும், வழுகும் - இவ்வாறு வருகின்ற பகுதிகளைச் சொல்லிச்சொல்லி, பாடிப்பாடிப் பாருங்கள். தமிழ்ச் சந்த இனிமை புலனாகும்.